

[Poul Schlüter.]

lerne til bristepunktet. Det er min fornemelse, at i dag kommer vi til at opleve, at gassen går fuldstændig af ballonen, og jeg skal da gerne sige, at det bliver ikke mit livs største chok. Men jeg tror, at sådan vil det gå. Jeg synes, jeg kan spore det af en udtalelse, hr. Gert Petersen fremsætter til dagbladet Politiken i dag. Der kan man ligesom se, at når det kommer til stykket, vil fodbroderskabet mellem S og SF vise sig at være så nært, at SF alligevel er rede til at spænde sikkerhedsnettet ud under regeringen.

Alligevel er debatten i dag selvfølgelig påkrævet og på sin plads, for den drejer sig om vigtige spørgsmål, om store økonomiske interesser og om forholdet mellem regeringen og folketingset. I den pålidelige Berlingske Tidende så jeg i går statsministeren citeret for en virkelig interessant udtalelse. Statsministeren sagde: vi får jo det hele foræret.

Jeg var straks klar over, at det næppe var landbrugsforhandlingerne i Bruxelles, statsministeren sigtede til, men at det nok snarere var ØD-forslaget, som gav statsministeren anledning til dette muntre glædesudbrud. Men alligevel: jeg tror, at denne sætning: vi får jo det hele foræret, kan blive stående som et monument over den sorgløse, ubekymrede stil, hvormed statsministeren præger regeringens førelse.

I sagen om landbrugsforhandlingerne i Bruxelles mener vi i det konservative folkeparti at statsministeren som leder har taget for let på sit ansvar og har forsømt at være en statsminister, som stod i spidsen for de øvrige ministres arbejdsindsats.

Der er to sider af sagen, som det er nødvendigt i dag at belyse nærmere under drøftelsen her i salen. Den ene er, om regeringen kunne have opnået et andet resultat, hvis den havde tilrettelagt forhandlingerne på en anden måde, og den andet er, om regeringen kan bevare, hvis den har det, folketingsets tillid.

At udnytte helt og fuldt mulighederne, EF giver os for i ugerne før i dag, den 1. februar, gennem eksporten af fødevarer at forbedre det danske samfunds indtjeningssevne, det har selvfølgelig været en af regeringens absolut vigtigste arbejdsopgaver i den seneste tid. Alle vidste, at det var vig-

tigt for os, hvordan prisgrundlaget nu blev fastsat i Bruxelles, fordi det ikke blot ville have forbigående betydning for det danske samfunds økonomi, men vil få virkninger også på lang sigt igennem hele den kommende 5 års periode.

Nu er så aftalen en kendsgerning. Den er sluttet på et grundlag, som kommer overraskende for folketingset. En ting vil jeg gerne gøre helt klart, og det er, at denne aftale og selve EF-medlemskabet naturligvis betyder, at vi får en ganske anden indtjening, end hvis vi havde besluttet den 2. oktober i fjor at holde os udenfor. Det drejer sig under alle omstændigheder om en væsentlig merindtægt i eksporten af vore landbrugsvarer; det skal der ikke være tvivl om.

Vi vidste, at der skulle forhandles, og at der skulle handles med vore partnere, vi vidste også, at én af dem ville være indstillet på at give mindst muligt, og vi vidste, at vi måtte arbejde for at få mest tænkeligt.

Jeg mener, at vi er blevet dårligt behandlet i denne sag af vor egen regering, og det mener jeg, fordi regeringen oprindeligt gik ud fra — og havde grund til det — at vi kunne stå på det standpunkt, at vi opnåede de forædlingskoefficienter, som hidtil har været gældende i samhandelen mellem det gamle EF og de nye medlemslande, mens de endnu ikke var med. Vi vidste, vi ville møde engelsk modstand. I november tilbød Kommissionen en koefficient på 4,2, uden at det dengang blev afvist af Ministerrådet. Først i januar måned trak Kommissionen dette tilbud tilbage og gjorde det, ved vi nu, til trods for at dette tilbud var accepteret af de 8 af de 9 medlemslande.

På dette punkt mener jeg at statsministerens redegørelse for lidt siden var ukomplet, for dette skete jo først den 22. januar, og folketingset har haft fuld grund til at tro, at regeringen ville stå fast på sit og Kommissionens oplæg. Så blev det i stedet 3,15.

Nu siger statsministeren for lidt siden i sin redegørelse, at vi har jo dog fået visse fordele i form af reduktioner af de engelske statssubsidier på baconområdet. Ja, det har statsministeren ret i, bevares. Men statsministeren overser jo ganske, at det havde vi jo også regnet med i november måned. Det har jo hele tiden været den danske forudsætning, at englænderne var tvunget til at reducere deres gamle tilskudsordninger,